

Arrest

nr. 250 943 van 12 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2020 waarbij de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod wordt geweigerd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DER BIEST, die *loco* advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 januari 1983 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn vader M.A.

1.2. Op 6 maart 2000 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis wegens diefstal met geweld of bedreigingen. Zij wordt op 12 april 2000 veroordeeld door de correctionele rechtbank tot twee jaren gevangenisstraf met uitstel van vijf jaren behalve tien maanden effectief wegens diefstal met geweld.

1.3. Op 3 juni 2000 wordt de verzoekende partij voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

1.4. Op 16 maart 2005 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving, waarna zij werd opgesloten. Zij wordt op 30 december 2006 in vrijheid gesteld.

1.5. De verzoekende partij is sedert 23 november 2012 afgevoerd van ambtswege.

1.6. Op 16 maart 2012 wordt een bijlage 37 opgesteld, *'Attest van afneming van een verblijfsvergunning of vestigingsvergunning, of van een verblijfsdocument'*.

1.7. Op 12 juli 2013 wordt de beslissing tot weigering van herinschrijving genomen.

1.8. Op 2 oktober 2015 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaren wegens aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige jonger dan 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid, verzwarende omstandigheden, als persoon die gezag heeft over het slachtoffer, verkrachting op kind onder de 14 jaar, verkrachting met verzwarende omstandigheden als persoon die gezag heeft over het slachtoffer.

1.9. Op 1 januari 2016 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis.

1.10. Op 4 februari 2016 wordt aan de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

1.11. Op 13 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot herinschrijving. Op 16 februari 2016 wordt de aanvraag geweigerd.

1.12. Op 1 juli 2016 wordt de directeur van de gevangenis te Dendermonde op de hoogte gebracht de voorlopige invrijheidstelling uit te stellen met een maximum van 10 dagen zodat de datum van repatriëring of transfer naar een gesloten centrum gekend kan zijn.

1.13. Op 6 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en houdende een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.14. Bij arrest nr. 172 208 van 20 juli 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing vermeld in punt 1.13.

1.15. Op 26 juli 2016 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Casablanca, Marokko.

1.16. Op 1 augustus 2020 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissingen vermeld in punt 1.13.

1.17. Bij arrest nr. 177 455 van 9 november 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.16.

1.18. Op 13 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek tot opheffing/intrekking van het inreisverbod in.

1.19. Op 13 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met verwijzing naar uw aanvraag van 13 maart 2020, gericht aan de ambassadeur van België in Marokko, betreffende de intrekking van het inreisverbod van 06/07/2016 dat op 08/07/2016 is betekend met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet in te trekken krachtens artikel 74/12.

Gezien de pathologie van uw cliënt, hebben mijn diensten advies gevraagd aan de ambtsarts van DVZ.

De arts deelde mee dat de medische verzorging voor uw cliënt aanwezig is in Marokko en uit de stukken die meegezonden werden, blijkt dat hij deze medische verzorging reeds ontvangt.

De ambtsarts is van oordeel dat reizen voor uw cliënt risicovol is en het reizen met een vliegtuig hoe dan ook ten eerste af te raden is. . Ze verwijst hiervoor naar de volgende link: <https://www.centrale-vols-ambulance.fr/bloq/prendre-l-avion-avec-une-tumeur-au-cerveau> 6242.html

Bovendien kunnen mijn diensten niet garanderen dat uw cliënt niet in contact zou komen met zijn slachtoffers, die tot zijn familie behoren. Mijn diensten willen ook de emotionele schok / schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer van uw cliënt vermijden.

Om die redenen wordt de aanvraag van intrekking van het inreisverbod geweigerd.

Het inreisverbod van 8 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 08/07/2016 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst.

Tegen deze beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel in haar synthesesemorie toe als volgt:

“1. Verzoeker werpt een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 1 tot 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 op gezien de beslissing van verweester onvoldoende gemotiveerd werd.

Verweester houdt in haar motivering namelijk geen rekening met art. 74/12 §1, 1e lid Vreemdelingenwet dat bepaalt:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat de wetgever hiermee vooral doelt op medische gronden, gezinshereniging of op een mogelijke schending van het EVRM. (B. DHONDT, "Van vreemdeling tot banneling ... en terug? Een analyse van rechtspraak over de fundamentele grenzen aan het inreisverbod.", T.Vreemd. 2014, nr. 2, 183-194)

2. Verweester motiveert haar beslissing d.d. 13 oktober 2020 onder meer als volgt:

De arts deelde mee dat de medische verzorging voor uw cliënt aanwezig is in Marokko en uit de stukken die meegezonden werden, blijkt dat hij deze medische verzorging reeds ontvangt.

Vooreerst ontkent verzoeker niet dat er in Marokko medische verzorging beschikbaar is. Verzoeker werd namelijk in het universitair internationaal ziekenhuis Cheikh Khalifa Bin Zayed Al Nahyan te Cassablanca Marokko onderzocht door het neurologisch team onder leiding van Dokter R. M. (...).

Na radiologisch onderzoek d.d. 5 maart 2019 en 7 maart 2019 en een stereotactische biopsie werden er astrocyten van de derde graad aangetroffen in de hersenen van verzoeker, (zie stuk 1-5) Verzoeker werd gediagnostiseerd met een hersentumor. Inmiddels betreft het een hersentumor van de vierde graad (zie stuk 24). Dit is de meest kwaadaardige vorm waarbij er een volledig ongeremde groei is met een woekering van de tumor tot gevolg.

Hij heeft reeds verschillende onderzoeken en behandelingen ondergaan in Marokko. Verzoeker onderging een chirurgische ingreep en radiotherapie onder leiding van Dr. R.S. (...) (zie stuk 6).

Op 22 juli 2019 onderging verzoeker opnieuw een MRI scan waarvan de resultaten door Dokter H.S. (...) vergeleken werden met eerdere onderzoeken. Op basis van deze vergelijking werd een groei van de tumor geschat op 7%. (zie stuk 7)

Verzoeker is nog niet genezen en dient nog verschillende behandelingen te ondergaan waaronder de aanvullende chemotherapie Temozolomide. Astrocyten van de derde graad zijn kwaadaardige cellen die vrijwel altijd terugkomen. Een intensieve opvolging is bijgevolg zeer belangrijk. Voornoemde behandeling is noodzakelijk om de groei van de tumoren in de hersenen af te remmen.

De actuele gezondheidstoestand van verzoeker is van die aard dat hij dringend adequate zorgverstrekking dient te genieten. Verzoeker heeft enkel een reëel kans op genezing indien hij specialisten kan raadplegen.

Verzoeker beschikt in Marokko niet over die broodnodige specifieke verzorging.

Buitenlandse zaken vermeldt op haar website volgend reisadvies met betrekking tot gezondheid en hygiëne in Marokko:

"Buiten de voornaamste steden zijn de medische infrastructuur en verzorging van ondermaatse kwaliteit."

*"Specialisten opgeleid in Europa of Amerika oefenen in privé-klinieken van de grote steden uit, maar de kosten liggen hoog en het verpleegkundig en paramedicaal personeel zijn niet altijd bekwaam."
(https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/OD_rejs_in_het_buitenland/reisadviezen/marokko)*

De kosten ten gevolge van de behandeling in het ziekenhuis te Casablanca liggen effectief zeer hoog (zie stuk 8-17).

Bovendien wordt de verplaatsing naar het ziekenhuis te Casablanca momenteel bemoeilijkt omwille van de actuele veiligheidsmaatregeling ter indijking van het COVID-19 virus:

"In verschillende Marokkaanse steden gelden aparte strengere veiligheidsmaatregelen die verplaatsingen van, in en naar deze steden kunnen bemoeilijken. Momenteel gelden bijkomende restricties voor volgende steden: Tanger, Tétouan, Fès, Meknès, Casablanca, Berrechid, Settat, Marrakech."

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/marokko

Gelet op de complexe en ernstige ziekte van verzoeker is de medische verzorging in Marokko onvoldoende.

Belgische ziekenhuizen zijn daarentegen gekend om hun kwaliteitsvolle onderzoeken, behandelingen en opvolgingen.

Daarnaast heeft verzoeker samen met zijn familie zijn leven in België opgebouwd. Hij is in België geboren, heeft hier een opleiding gevolgd en gewerkt. Na een verblijf van 35 jaar is hij derhalve volledig ingebed in de Belgische samenleving en cultuur. Bijgevolg kent verzoeker de kwaliteit van Belgische medische hulpverlening en is hij er vertrouwd mee. A contrario is de werking van de Marokkaanse medische zorgverstrekking verzoeker totaal onbekend. Meer nog, verzoeker is de Marokkaanse taal niet machtig. Dit vormt een groot struikelblok bij de adequate opvolging van zijn medische toestand.

De staatsecretaris voor asiel en migratie stelt enkel dat verzoeker weldegelijk over medische verzorging beschikt daar hij de stukken van het ziekenhuis kan voorleggen. Hij laat echter na te motiveren dat deze verzorging voor verzoeker adequaat en voldoende is.

Door in haar beslissing kort te stellen dat de medische verzorging voor cliënt aanwezig is gaat verweerster voorbij aan het feit dat de desbetreffende verzorging voor cliënt onvoldoende is enerzijds omwille van zijn specifieke en complexe ziekte en anderzijds omwille van de huidige coronacrisis.

Op basis van de korte en onvolledige motivatie is verzoeker niet in staat om de beslissing van verweerster te begrijpen. Derhalve voldoet de aangevochten beslissing niet aan de formele motiveringsplicht.

3. Anderzijds motiveert verweerster haar beslissing door te stellen dat reizen met het vliegtuig in de toestand van concluant risicovol is. Zij verwijst hiervoor naar de link: https://www.centrale-vols-ambulance.fr/blog/prendre-l-avion-avec-une-tumeur-au-cerveau_6242.html

Echter werden er weinig wetenschappelijke onderzoeken uitgevoerd naar deze stelling. Onderzoekers van het John Wayne Cancer Institute, Santa Monica C hebben een studie uitgevoerd omtrent de veiligheid van vliegen voor patiënten met tumoren van hersenen of schedelbasis zonder ernstige of progressieve neurologische defecten gerelateerd aan het vliegen. Ontwikkeling van symptomen was niet gecorreleerd met tumorgrootte, tumorvolume, locatie van de tumor, of duur van de vlucht. Er was een inverse correlatie tussen peri-flight corticosteroïdengebruik en verergering van symptomen ($p=0,048$). In geen van de patiënten met volledig asymptomatische tumoren werd ontwikkeling van nieuwe symptomen tijdens de vlucht gezien. (Phillips, M., Saria, M., Eisenberg, A. et al. Safety of commercial airlight in patients with brain tumors: a case series. J Neurooncol 139, 617-623 (2018). <https://doi.org/10.1007/s11060-018-2905-6>)

De medische onderzoekers komen derhalve tot de conclusie dat meeste patiënten met hersentumoren veilig kunnen vliegen, met acceptabele exacerbatie van symptomen.

Zelfs indien de luchtdruk te hoog zou zijn bestaat er een mogelijkheid om de vlucht snel en veilig uit te voeren. Ambulancevliegtuigen kunnen een zogenaamde Sea Level vlucht - ook: vlucht onder Main Sea Level voorwaarden uitvoeren. Deze vliegtuigen hebben een drukcabine, waarin de cabinedruk op ground- level gehouden wordt. Zo is de veiligheid van de patiënt steeds gegarandeerd. (<https://www.ambulancevlucht-centrale.nl/patientvriendelijke-drukaanpassing.html>)

Bovendien dient de repatriëring niet noodzakelijk via lucht te gebeuren. De mogelijkheid bestaat om verzoeker terepatriëren via een ambulancevervoer over de weg. (<https://www.ems-ambulance.be/repatriering/>) Ook zijn broers zijn bereid om in overleg met de behandelende arts een geschikt vervoer over de weg te organiseren met de nodige stop- en rustmomenten.

Verzoeker zal het advies inwinnen van zijn behandelende arts.

De mogelijkheid om een repatriëring over land te organiseren wordt door verweerster zowel in haar aanvankelijke beslissing als in haar nota tot hoger beroep genegeerd.

Opnieuw heeft dit tot gevolg dat verzoeker niet in staat is om de beslissing van verweerster te begrijpen. Derhalve voldoet de aangevochten beslissing niet aan de formele motiveringsplicht.

4. Tot slot verwijst verweerster in haar beslissing naar het feit dat er geen garantie is dat verzoeker niet in contact zou komen met zijn slachtoffers. Deze motivering is gebaseerd op een verkeerde veronderstelling van de feiten. De huidige medische toestand van verzoeker maakt deze hypothese overbodig. Gezien het gevorderde stadium van de ziekte dient verzoeker regelmatig aanwezig te zijn in

het ziekenhuis en het rustig aan te doen. Hij heeft derhalve nood aan rust en heeft geenszins de kracht, noch de wil om de slachtoffers te verontrusten. De gezondheid van verzoeker is zijn enige prioriteit.

Derhalve wenst verzoeker een opheffing van het inreisverbod om zijn behandeling in België te kunnen verderzetten.

5. Zoals hoger verduidelijkt kan de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen en wordt onder humanitaire redenen onder meer gezinshereniging verstaan.

Verweerster laat echter na te antwoorden op de vraag van verzoeker tot intrekking van het inreisverbod op grond van gezinshereniging.

Verzoeker is vader van een Belgische zoon. Hij wenst bijgevolg met zijn zoon en andere familieleden die thans in België verblijven herenigd te worden.

Zijn ziekte is van die aard dat nog een lange weg dient te worden afgelegd. Het brengt een zorg met zich mee die verzoeker niet alleen kan dragen. Verzoeker wenst tijdens zijn behandeling bijgestaan te worden door zijn familie. Hij heeft nood aan een langdurige ondersteuning en nauw contact zijn familie. Zijn familie kan zowel materiële als morele ondersteuning bieden.

In zijn huidige medische toestand dient verzoeker zowel zorg te dragen voor zijn fysiek als zijn mentaal welzijn. Het beperkt contact met zijn familie komt zijn mentale welzijn niet ten goede. De afstand tot zijn familie brengt extra stress met zich mee, dewelke verzoeker momenteel ten alle tijden dient te vermijden.

De aanwezigheid van familie tijdens de behandeling van verzoeker is zeer belangrijk voor zowel het genezingsproces als het mentale verwerkingsproces:

"Kanker is een zeer stresserende gebeurtenis voor een familie. Die stress verandert naarmate de ziekte zich in een andere fase bevindt. In elke fase lijkt een open en goed contact tussen de gezinsleden een belangrijke bufferende en beschermende werking te hebben" (L. MIGERODE, "De wederzijdse impact van kanker en gezin", Tijdschrift Klinische Psychologie 36e jaargang nr. 3 september 2006, 189.)

Dit open en goed contact is enkel mogelijk wanneer verzoeker met zijn familie herenigd wordt. Te meer gelet op het feit dat de familieleden omwille van de maatregelen ter bestrijding van het COVID-19 virus niet op elk moment kunnen beslissen om verzoeker te vervoegen in Marokko of hem een bezoek te brengen zoals dit in de beslissing tot inreisverbod werd gemotiveerd. Marokko is sinds 10 maart 2020 en ten minste tot 10 november 2020 in medische noodtoestand. Reizen naar Marokko wordt derhalve afgeraden.

Een schorsing van het inreisverbod is bijgevolg noodzakelijk teneinde de familie van verzoeker de mogelijkheid te bieden verzoeker te ondersteunen in zijn genezingsproces.

De ambtsarts van DVZ heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het effect van de afwezigheid van de familie op de medische toestand van verzoeker noch met de gevolgen op psychologisch vlak.

Bij verzoeker heerst een grote angst alleen te sterven in Marokko. Het ontbreekt verzoeker aan enige psychische ondersteuning. Iets wat zijn genezingsproces alleen maar belemmert.

Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 E.V.R.M. moet uit de motieven blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de maatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Door in het geheel niet te antwoorden op bovenstaande argumentatie is verzoeker niet in staat de bestreden beslissing te begrijpen, noch een inschatting te maken of het zin heeft om zich tegen de genomen beslissing te verweren gezien niet duidelijk is of verweerster het gebrek aan familiaal contact in samenhang met de ziekte in overweging heeft genomen. Derhalve werd de beslissing van verweerster onafdoende gemotiveerd zoals door artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vereist is.

6. Derhalve schendt verweerster artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen 1-3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

3.1.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat het inreisverbod van 6 juli 2016 niet wordt ingetrokken of geschorst gezien betreffende de pathologie van de verzoekende partij advies werd gevraagd aan de ambtsarts, dat deze arts meedeelde dat de medische zorgen voor de verzoekende partij aanwezig zijn in Marokko en uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij deze medische zorgen reeds ontvangt, dat reizen voor de verzoekende partij risicovol is en het reizen met een vliegtuig dan ook ten zeerste afgeraden is, dat bovendien de verwerende partij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers, die tot haar familie behoren, dat zij de emotionele schok en schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer van de verzoekende partij willen vermijden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij nalaat te motiveren dat deze verzorging adequaat en voldoende is, dat door in de beslissing kort te stellen dat de medische verzorging aanwezig is, de verwerende partij eraan voorbij gaat dat de desbetreffende verzorging onvoldoende is omwille van de specifieke en complexe ziekte en omwille van de huidige coronacrisis, dat zij op grond van de korte en onvolledige motivering niet in staat is om de beslissing van de verwerende partij te begrijpen, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.1.9.

Inzake het betoog van de verzoekende partij dat de mogelijkheid om een repatriëring over land te organiseren in de bestreden beslissing en in de nota wordt genegeerd, dat dit opnieuw tot gevolg heeft dat zij niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 3.1.10.

Betreffende de stelling dat door in het geheel niet te antwoorden op de argumentatie betreffende de vraag tot gezinshereniging en de nood aan ondersteuning van de familie om medische redenen de verzoekende partij niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen, noch een inschatting te maken of het zin heeft zich tegen de genomen beslissing te verweren gezien het niet duidelijk is of de verwerende partij het gebrek aan familiaal contact in samenhang met de ziekte in overweging heeft genomen, wijst de Raad op wat hieromtrent uiteengezet wordt in punt 3.1.12.

De verzoekende partij toont aldus met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in haar hoofde genomen beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.5. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 74/12, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en dat luidt als volgt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.”

De gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris dient dus na te gaan of er humanitaire redenen voorhanden zijn en of een opheffing of opschorting van het inreisverbod gerechtvaardigd is. Het komt de verzoekende partij toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de redenen zijn die een opheffing of opschorting rechtvaardigen.

3.1.6. Met de stelling dat de verwerende partij in haar motivering geen rekening houdt met artikel 74/12, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat uit de memorie van toelichting blijkt dat de wetgever met de humanitaire redenen vooral doelt op medische gronden, gezinshereniging of op een mogelijke schending van het EVRM, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in artikel 74/12, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen teneinde een opheffing of opschorting van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het toekennen van een opheffing of een opschorting is geen recht maar een gunst. De humanitaire redenen kunnen bestaan uit specifieke medische of familiale redenen en de verwerende partij dient elke aanvraag individueel dient te onderzoeken waarbij zij ook rekening kan houden met contra-elementen (cfr. *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, 53-1825/001, p. 22).

Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat een aanvraag tot intrekking of opschorting van een inreisverbod op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet kan op medische gronden, gezinshereniging of mogelijke schending van het EVRM, doch wel dat *in casu* de aangegeven omstandigheden niet aanvaard worden waarvoor de redenen in de bestreden beslissing uiteengezet worden.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt betreffende het motief “*De arts deelde mee dat de medische verzorging voor uw cliënt aanwezig is in Marokko en uit de stukken die meegezonden werden, blijkt dat hij deze medische verzorging reeds ontvangt.*” dat zij niet ontkent dat er in Marokko medische verzorging beschikbaar is, dat zij namelijk in het universitair ziekenhuis te Casablanca onderzocht werd door het neurologisch team onder leiding van dokter R.M., dat er na radiologisch onderzoek op 5 maart 2019 en 7 maart 2019 en een stereotactische biopsie astrocyten van de derde graad werden aangetroffen in de hersenen van de verzoekende partij, dat zij werd gediagnosticeerd met een hersentumor, dat het inmiddels een hersentumor van de vierde graad betreft, dat dit de meest kwaadaardige vorm is waarbij er een volledig ongeremde groei is met een woekering van de tumor tot gevolg, dat zij reeds verschillende onderzoeken en behandelingen heeft ondergaan in Marokko, dat zij een chirurgische ingreep en radiotherapie onderging, dat zij op 22 juli 2019 opnieuw een MRI scan onderging waarvan de resultaten vergeleken werden met de eerdere onderzoeken, dat op basis van deze vergelijking een groei van de tumor op 7% werd geschat. De verzoekende partij stelt dat zij nog niet genezen is en nog verschillende behandelingen dient te ondergaan waaronder de aanvullende chemotherapie Temozolomide, dat astrocyten van de derde graad kwaadaardige cellen zijn die vrijwel altijd terugkomen, dat een intensieve opvolging heel belangrijk is, dat voornoemde behandeling noodzakelijk is om de groei van de tumoren in de hersenen af te remmen, dat haar actuele gezondheidstoestand van die aard is dat zij dringend adequate zorgverstrekking dient te genieten, dat zij enkel een reële kans op genezing heeft indien zij specialisten kan raadplegen, dat zij in Marokko niet over de broodnodige specifieke verzorging beschikt, waarna zij verwijst naar vermeldingen op de website van Buitenlandse Zaken betreffende het reisadvies voor Marokko met betrekking tot gezondheid

en hygiëne. Zij stelt dat de kosten ten gevolge van de behandeling in het ziekenhuis te Casablanca effectief zeer hoog liggen, dat bovendien de verplaatsing naar het ziekenhuis momenteel wordt bemoeilijkt door de actuele veiligheidsmaatregelen ter indijking van het COVID-19 virus, dat gelet op de complexe en ernstige ziekte die zij heeft de medische verzorging in Marokko onvoldoende is, dat de Belgische ziekenhuizen daarentegen gekend zijn om hun kwaliteitsvolle onderzoeken, behandelingen en opvolgingen.

Door het enkel wijzen op haar diagnose en de reeds uitgevoerde onderzoeken en behandelingen in Marokko weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij geenszins de motieven *“dat de medische verzorging voor uw cliënt aanwezig is in Marokko en uit de stukken die meegezonden werden, blijkt dat hij deze medische verzorging reeds ontvangt”*. De verzoekende partij wijst er zelfs uitdrukkelijk op dat zij niet ontkent dat er in Marokko medische verzorging beschikbaar is.

Echter meent zij dat zij nog verschillende behandelingen dient te ondergaan waaronder de aanvullende chemotherapie Temozolomide, dat een intensieve opvolging heel belangrijk is, dat voornoemde behandeling noodzakelijk is om de groei van de tumoren in de hersenen af te remmen, dat haar actuele gezondheidstoestand van die aard is dat zij dringend adequate zorgverstrekking dient te genieten, dat zij enkel een reële kans op genezing heeft indien zij specialisten kan raadplegen, dat zij in Marokko niet over de broodnodige specifieke verzorging beschikt. De verzoekende partij beperkt zich echter tot een loutere bewering dat zij in Marokko niet over de broodnodige specifieke verzorging beschikt. Zij toont geenszins aan dat de aanvullende chemotherapie Temozolomide in Marokko niet beschikbaar is, noch dat een intensieve opvolging of het raadplegen van specialisten in Marokko niet mogelijk is. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij wordt opgevolgd onder meer door een *“Professeur Assistant en Neurochirurgie”*, een *“Professeur en Radiologie”*, en een arts radiologie en *“Pr. R.S. (...)”* in *“Clinique d'Oncologie”*, dat zij kon genieten van radiologische onderzoeken, een stereotactische biopsie en een MRI en zij resultaten bekwaam van een laboratorium alsook voorschriften voor medicatie kreeg. In haar aanvraag verklaart de verzoekende partij eveneens dat zij in Marokko een chirurgische ingreep onderging. Waar de verzoekende partij ter onderbouwing van haar stelling verwijst naar de website van Buitenlandse Zaken betreffende het reisadvies voor Marokko met betrekking tot gezondheid en hygiëne, waar gesteld wordt dat buiten de voornaamste steden de medische infrastructuur en verzorging van ondermaatse kwaliteit is, dat specialisten opgeleid in Europa en Amerika in privéklinieken van de grote steden werkzaam zijn, maar de kosten hoog liggen en het verpleegkundig en paramedicaal personeel niet altijd bekwaam zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stukken blijkt dat zij onderzocht, behandeld en opgevolgd wordt in Casablanca en zij geenszins aantoonde dat deze stad in Marokko niet zou kunnen beschouwd worden als één van de voornaamste en grote steden in Marokko. Door louter te wijzen op de hoge kosten van de behandeling door specialisten in privéklinieken toont de verzoekende partij geenszins aan dat de onderzoeken, behandelingen en opvolging die zij behoeft in Marokko niet beschikbaar of voor haar niet toegankelijk zouden zijn. In tegendeel, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij de medische zorgen reeds ontvangt. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat zij niet in staat is om zelf of met hulp van familie de nodige medische zorgen te bekostigen. Waar zij stelt dat de verplaatsing naar het ziekenhuis momenteel wordt bemoeilijkt door de actuele veiligheidsmaatregelen ter indijking van het COVID-19 virus, beperkt zij zich tot een loutere bewering en toont zij bovendien niet aan dat omwille van een bemoeilijkte verplaatsing de nodige medische behandelingen en opvolgingen in het geheel voor haar niet meer toegankelijk zouden zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de medische verzorging die zij nodig heeft en reeds ontvangt in Marokko onvoldoende is. Het verwijzen naar de situatie in Belgische ziekenhuizen is dan ook niet dienstig.

Hierbij merkt de Raad nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De verzoekende partij toont, gelet op voormelde vaststellingen, niet aan dat er *in casu* sprake is van een zeer uitzonderlijk geval.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“De arts deelde mee dat de medische verzorging voor uw*

cliënt aanwezig is in Marokko en uit de stukken die meegezonden werden, blijkt dat hij deze medische verzorging reeds ontvangt.”

3.1.8. Verder betoogt de verzoekende partij dat zij samen met haar familie in België een leven heeft opgebouwd, dat zij in België geboren is en hier een opleiding heeft gevolgd en heeft gewerkt, dat zij na een verblijf van 35 jaar derhalve volledig ingebed is in de Belgische samenleving en cultuur, dat zij bijgevolg de kwaliteit kent van de Belgische medische hulpverlening en ermee vertrouwd is. Zij stelt dat *a contrario* de werking van de Marokkaanse medische zorgverstrekking haar totaal onbekend is.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze deze feiten een afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de medische verzorging voor de verzoekende partij aanwezig is in Marokko en dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat zij deze medische zorgen reeds ontvangt. Evenmin toont zij aan dat deze vaststelling niet volstaat om te oordelen dat de aangevoerde medische gronden *in casu* niet kunnen leiden tot het intrekken of opheffen van het inreisverbod. Waar zij bovendien betoogt dat de werking van de Marokkaanse medische zorgverstrekking haar totaal onbekend is, kan de Raad enkel vaststellen dat dit wordt tegengesproken door de door de verzoekende partij voorgelegde stukken nu hieruit blijkt, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat zij de nodige medische zorgen reeds ontvangt. Betreffende de stelling dat zij de Marokkaanse taal niet machtig is, dat dit een groot struikelblok vormt bij de adequate opvolging van haar medische toestand, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij het niet machtig zijn van de Marokkaanse taal – wat overigens een loutere bewering betreft – niet heeft aangehaald in haar aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich ook tot een loutere bewering dat het niet machtig zijn van de Marokkaanse taal een groot struikelblok vormt bij de adequate opvolging van haar medische toestand, nu, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de verzoekende partij de nodige medische zorgen reeds ontvangt en zij ook geenszins verduidelijkt op welke wijze het niet machtig zijn van de Marokkaanse taal een adequate medische opvolging verhinderd heeft of zal verhinderen.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel stelt dat zij wel degelijk over medische verzorging beschikt daar zij stukken van het ziekenhuis kan voorleggen, doch nalaat te motiveren dat deze verzorging adequaat en voldoende is. Zij meent dat door in de beslissing kort te stellen dat de medische verzorging aanwezig is, de verwerende partij eraan voorbij gaat dat de desbetreffende verzorging onvoldoende is omwille van de specifieke en complexe ziekte en omwille van de huidige coronacrisis. De verzoekende partij meent dat zij op grond van de korte en onvolledige motivering niet in staat is om de beslissing van de verwerende partij te begrijpen.

Nu de verzoekende partij in haar aanvraag geenszins heeft aangehaald, nog minder aangetoond, dat bepaalde behandelingen, nodig om te kunnen spreken van een adequate behandeling en opvolging van haar medische toestand, in Marokko niet beschikbaar zijn, noch heeft aangehaald in haar aanvraag, laat staan aangetoond, dat nergens in Marokko een adequate en voldoende behandeling, verzorging en opvolging voor haar specifieke en complexe medische toestand mogelijk is, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij zich betreffende de aangehaalde medische toestand, nood aan medische zorgen, de opgeworpen kost van de behandeling en de wens zich in België te laten behandelen, daar zij meent dat een gespecialiseerde behandeling in een kwaliteitsvol Belgisch ziekenhuis de voorkeur geniet, beperkt tot de vaststelling dat de medische verzorging voor de verzoekende partij aanwezig is in Marokko en dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat zij deze medische zorgen reeds ontvangt. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan waarom de verwerende partij niet kon volstaan met voormelde vaststelling. De Raad herhaalt in dit licht ook dat het de verzoekende partij toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de redenen zijn die een opheffing of opschorting rechtvaardigen. Voorts stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag tot opheffing of intrekking van het inreisverbod geenszins heeft aangehaald dat de verzorging onvoldoende of niet adequaat is gelet op de huidige coronacrisis, zodat zij ook in dit licht niet aannemelijk maakt dat het de verwerende partij toekwam deze omstandigheid mee in rekening te nemen of hieromtrent te motiveren.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing te kort of onvolledig zijn of dat de motivering haar niet in staat stelt de bestreden beslissing te begrijpen.

3.1.10. Betreffende het motief dat reizen met het vliegtuig in de toestand van de verzoekende partij risicovol is, betoogt de verzoekende partij dat weinig wetenschappelijke onderzoeken werden gevoerd naar deze stelling, waarna de verzoekende partij verwijst naar onderzoek waarbij de medische onderzoekers tot de conclusie komen dat de meeste patiënten met hersentumoren veilig kunnen vliegen, met acceptabele exacerbatie van symptomen. De verzoekende partij gaat verder dat zelfs indien de luchtdruk te hoog zou zijn er een mogelijkheid bestaat om de vlucht snel en veilig uit te voeren via ambulancevliegtuigen, dat bovendien een repatriëring niet noodzakelijk via de lucht dient te gebeuren, dat de mogelijkheid bestaat haar te repatriëren via een ambulancevervoer over de weg, dat ook haar broers bereid zijn om in overleg met de behandelende arts een geschikt vervoer over de weg te organiseren met de nodige stop- en rustmomenten, dat zij het advies zal inwinnen van de behandelende arts. Zij stelt dat de mogelijkheid om een repatriëring over land te organiseren in de bestreden beslissing en in de nota wordt genegeerd, dat dit opnieuw tot gevolg heeft dat zij niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar aanvraag geenszins aangegeven had dat een verplaatsing mogelijk was via ambulancevliegtuigen of over de weg, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid over deze mogelijkheden niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd. Bovendien blijkt dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt gewezen op het reizen met een vliegtuig, maar dat omtrent reizen in het algemeen wordt geoordeeld dat dit risicovol is voor de verzoekende partij.

Daarnaast stelt de Raad ook vast dat uit de aanvraag enkel blijkt dat de verzoekende partij zich heeft beroepen op haar medische toestand, de nodige behandeling en verzorging en de wens om de behandelingen in België verder te zetten, omwille van het feit dat zij ingebed is in de Belgische samenleving en de kwaliteit van de Belgische medische hulpverlening kent, de Belgische ziekenhuizen gekend zijn om hun kwaliteitsvolle onderzoeken, behandelingen en opvolgingen en een gespecialiseerde behandeling gelet op haar complexe en ernstige ziekte in een kwaliteitsvol ziekenhuis in België de voorkeur geniet. Betreffende deze elementen werd geoordeeld dat de medische verzorging voor de verzoekende partij aanwezig is in Marokko en dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat zij deze medische zorgen reeds ontvangt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat en wat volgt toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze motieven niet voldoende zijn om te begrijpen waarom de door haar ingeroepen omstandigheden niet weerhouden worden om overgaan tot een opheffing of intrekking van het inreisverbod. De voormelde motieven, die zoals blijkt uit onderhavig arrest niet worden weerlegd of ontkracht, volstaan om het niet aanvaarden van de in de aanvraag opgeworpen medische gronden als reden voor het opheffen of intrekken van het inreisverbod te schragen. Het motief dat reizen voor de verzoekende partij risicovol is en het reizen met een vliegtuig hoe dan ook ten zeerste afgeraden is, betreft dan ook een overtollig motief. De kritiek op dit motief betreft aldus kritiek op een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.1.11. De verzoekende partij betoogt verder dat de motivering in de bestreden beslissing dat er geen garantie is dat zij niet in contact zou komen met haar slachtoffers, op een verkeerde veronderstelling van de feiten gebaseerd is, dat haar huidige medische situatie deze hypothese overbodig maakt, dat gezien het gevorderde stadium van de ziekte zij regelmatig dient aanwezig te zijn in het ziekenhuis en het rustig dient aan te doen, dat zij derhalve nood heeft aan rust en geenszins de kracht heeft, noch de wil om de slachtoffers te verontrusten, dat haar gezondheid haar enige prioriteit is, dat zij derhalve een opheffing wenst van het inreisverbod om haar behandeling in België te kunnen verderzetten.

Door enkel haar wens te herhalen om opheffing van het inreisverbod om haar behandeling in België te kunnen verderzetten, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Voorts maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat de motivering op een verkeerde veronderstelling van de feiten gebaseerd is en dat haar huidige medische situatie deze hypothese overbodig maakt. Immers toont zij geenszins aan dat uit het bestaan van haar medische toestand *ipso facto* volgt dat er geen contact zou kunnen zijn met de slachtoffers. Zij maakt met haar betoog waar zij wijst op het gevorderde stadium van de ziekte, het regelmatig dienen aanwezig te zijn in het ziekenhuis en het rustig dienen aan te doen, de nood aan rust en het niet hebben van de kracht om de slachtoffers te verontrusten geenszins aan dat er geen mogelijkheid zou zijn tot contact met de slachtoffers die tot haar familie behoren. Door enkel voor te houden dat zij niet de wil heeft om te slachtoffers te verontrusten, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijk wijze heeft gesteld

dat zij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers die tot haar familie behoren.

3.1.12. Daarnaast stelt de verzoekende partij nog dat de verwerende partij een inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van onder meer gezinshereniging, dat de verwerende partij echter nalaat te antwoorden op de vraag tot intrekking van het inreisverbod op grond van gezinshereniging, dat zij de vader is van een Belgische zoon, dat zij bijgevolg wenst met haar zoon en andere familieleden die thans in België verblijven herenigd te worden, dat haar ziekte van die aard is dat nog een lange weg dient afgelegd te worden en een zorg met zich meebrengt die zij niet alleen kan dragen, dat zij tijdens haar behandeling wenst bijgestaan te worden door haar familie, dat zij nood heeft aan een langdurige behandeling en nauw contact met haar familie, dat haar familie zowel materiële en morele ondersteuning kan bieden. Zij wijst erop dat zij in haar huidige medische toestand zorg dient te dragen voor haar fysiek en mentaal welzijn, dat het beperkt contact met haar familie haar mentale welzijn niet ten goede komt, dat de afstand tot haar familie extra stress meebrengt, dewelke zij ten allen tijde dient te vermijden, dat de aanwezigheid van familie tijdens de behandeling zeer belangrijk is voor zowel het genezingsproces als het mentaal verwerkingsproces, dat een open en goed contact enkel mogelijk is wanneer zij met haar familie herenigd wordt, dat dit des te meer geldt gelet op het feit dat haar familieleden omwille van de maatregelen ter bestrijding van COVID-19 niet op elk moment kunnen beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen zoals dit in de beslissing houdende het inreisverbod werd gemotiveerd, dat Marokko sinds 10 maart 2020 en minstens tot 10 november 2020 in medische noodtoestand is, dat reizen naar Marokko wordt afgeraden, dat een schorsing van het inreisverbod derhalve noodzakelijk is teneinde haar familie de mogelijkheid te bieden haar te ondersteunen in het genezingsproces, dat de ambtsarts van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met het effect van de afwezigheid van de familie op de medische toestand van de verzoekende partij noch met de gevolgen op psychologisch vlak, dat er bij de verzoekende partij een grote angst heerst alleen te sterven in Marokko, dat het haar aan enige psychische ondersteuning ontbreekt, dat dit iets is wat haar genezingsproces alleen maar belemmert, dat uit de motieven dient te blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de maatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van haar gezin. Zij meent dat door in het geheel niet te antwoorden op bovenstaande argumentatie de verzoekende partij niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen, noch een inschatting te maken of het zin heeft zich tegen de genomen beslissing te verweren gezien het niet duidelijk is of de verwerende partij het gebrek aan familiaal contact in samenhang met de ziekte in overweging heeft genomen.

Betreffende de gezinshereniging, stelt de verzoekende partij in de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, dat zij vader is van een Belgische zoon, dat zij wenst met haar zoon en andere familieleden in België herenigd te worden, dat de motieven uit het inreisverbod, met name dat het niet gaat om een beëindiging van de familiale relaties maar louter een tijdelijke scheiding, dat immers de familieleden op elk moment kunnen beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen, niet meer op gaan, dat de tijdelijke verwijdering wel degelijk een nadeel vormt in haar huidige situatie, dat zij dient zorg te dragen zowel voor haar fysieke als mentale welzijn, dat het beperkt contact met haar familie haar mentale welzijn niet ten goede komt, dat de afstand tot haar familie extra stress met zich meebrengt, dewelke zij momenteel ten allen tijde dient te vermijden, dat zij tijdens haar behandeling wenst bijgestaan te worden door haar familie, dat haar ziekte van die aard is dat nog een lange weg dient afgelegd te worden, dat dit een zorg met zich meebrengt die zij niet alleen kan dragen, dat er nood is aan een langdurige ondersteuning van haar familie, dat haar familie zowel materiële als morele ondersteuning kan bieden, dat de aanwezigheid van haar familie tijdens de behandeling zeer belangrijk is voor zowel het genezingsproces als het mentale verwerkingsproces, dat een goed en open contact enkel mogelijk is wanneer zij met haar familie herenigd wordt, dat een schorsing van het inreisverbod noodzakelijk is teneinde haar familie de mogelijkheid te bieden haar te ondersteunen in het genezingsproces.

In het inreisverbod van 6 juli 2016 geldig voor een duur van acht jaar wordt gemotiveerd wat volgt:

“heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14 jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer.

Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De hele familie van betrokkene verblijft in België. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn familieleden kunnen op elk moment beslissen om betrokkene te vervoegen in Marokko of om hem een bezoek te brengen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudt. Zijn Belgische zoon werd geboren op 04.08.2010. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit is, gelet op de zware veroordelingen feiten gepleegd tussen augustus 2011 en oktober 2013. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij de regels van de maatschappij niet respecteren. Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen zijn de feiten "heel ernstig. Beklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn minderjarige stiefdochter (...) en streefde louter de bevrediging na van zijn eigen lusten. De feiten vonden ook plaats in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden." De correctionele rechtbank heeft ook rekening van het strafrechtelijk verleden van de betrokkene. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat uitzonderlijk ernstige omstandigheden zijn terugleiding naar de grens rechtvaardigen, namelijk de zeer schadelijke aard van de daden waarvoor hij werd veroordeeld, de vastberadenheid die betrokkene heeft gedreven, deze geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van zijn slachtoffer, door hem herleid tot de staat van object bestemd om zijn seksuele driften bot te vieren, geheel van elementen die in zijn hoofde een gevaarlijk gedrag en geestesgesteldheid doen opmerken voor andermans fysieke en psychische integriteit; Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die zijn seksuele driften laat primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit;"

In zoverre de verzoekende partij in haar synthesesmemorie stelt dat de verwerende partij echter nalaat te antwoorden op de vraag tot intrekking van het inreisverbod op grond van gezinshereniging, dat zij de vader is van een Belgische zoon, dat zij bijgevolg wenst met haar zoon en andere familieleden die thans in België verblijven herenigd te worden, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij reeds ter gelegenheid van het inreisverbod van 6 juli 2016 heeft geoordeeld dat het gezinsleven van de verzoekende partij in België een inreisverbod voor de duur van acht jaar niet in de weg staat. Gezien de gezinssituatie van de verzoekende partij ongewijzigd is gebleven, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, heeft de verzoekende partij dan ook kennis van de redenen waarom de verwerende partij meent dat het gezinsleven van de verzoekende partij in België een inreisverbod van acht jaar niet verhindert. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwerende partij gehouden zou zijn deze motieven te herhalen in de *in casu* bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk en duidelijk waarom het gezinsleven van de verzoekende partij in België niet kan leiden tot een opheffing of intrekking van het inreisverbod. Immers wordt het bestaan van een gezinsleven op het Belgische grondgebied niet ontkend maar wordt erop gewezen dat de verwerende partij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers, die tot haar familie behoren, dat zij dan ook de emotionele schok en schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer wil vermijden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met het effect van de afwezigheid van de familie op de medische toestand van de verzoekende partij noch met de gevolgen op psychologisch vlak, dat er bij de verzoekende partij een grote angst heerst alleen te sterven in Marokko, dat het haar aan enige psychische ondersteuning ontbreekt, dat dit iets is wat haar genezingsproces alleen maar belemmert, dat uit de motieven dient te blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de maatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van haar gezin. Uit het motief dat de

medische verzorging voor de verzoekende partij in Marokko aanwezig is en dat zij deze medische verzorging reeds ontvangt alsook uit het motief dat de verwerende partij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers, die tot haar familie behoren, dat zij dan ook de emotionele schok en schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer wil vermijden, blijkt afdoende waarom de verwerende partij de door de verzoekende partij beweerde nood aan materiële, morele en psychologische ondersteuning en zorg door de familie, niet weerhoudt als aanvaarde humanitaire situatie in hoofde van de verzoekende partij om het inreisverbod op te heffen of in te trekken evenals een evenredigheidstoets. Door het louter herhalen van de nood aan materiële, morele en psychologische ondersteuning en zorg door de familie weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. Betreffende de wil van de familie van de verzoekende partij om haar de nodige materiële en morele ondersteuning en zorg te bieden, stelt de Raad voorts vast dat dit niet wordt aangehaald in de aanvraag. Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat haar broers bereid zijn een geschikt vervoer over de weg te organiseren. Daarnaast wijst de Raad erop dat, betreffende de aangevoerde nood aan materiële en morele ondersteuning en zorg door de familie, onder meer gemotiveerd wordt dat de medische verzorging voor de verzoekende partij in Marokko aanwezig is en dat zij deze medische verzorging reeds ontvangt, en de verzoekende partij noch in haar aanvraag noch ter gelegenheid van het verzoekschrift aantoont dat de reeds ondergane behandelingen en zorgen in het land van herkomst niet hebben volstaan gelet op het gebrek aan materiële of morele ondersteuning door de familie. Evenmin toont zij aan dat zij in Marokko waar zij intussen vier jaar verblijft en zij reeds sinds minstens maart 2019 – aldus een jaar voor haar aanvraag – bekend is met haar medische aandoening, niet over de nodige materiële en morele ondersteuning en zorg beschikt. Bovendien werd, het weze herhaald, in het inreisverbod, waarvan de motieven aan de verzoekende partij bekend zijn, reeds gemotiveerd waarom het gezinsleven van de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar niet in de weg staat, waarbij er wordt op gewezen dat de familieleden van de verzoekende partij op elk moment kunnen beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze de, volgens haar voorgehouden, nood aan materiële en morele ondersteuning van haar familie in België omwille van haar medische situatie afbreuk doet aan voormelde vaststelling in het inreisverbod van 2016. Met het uiten van de wens door haar familie te worden bijgestaan in België daar zij nood heeft aan een langdurige behandeling en nauw contact met haar familie die zowel materiële en morele ondersteuning kan bieden, dat het beperkt contact met haar familie haar mentale welzijn niet ten goede komt, dat de afstand tot haar familie extra stress meebrengt, dewelke zij ten allen tijde dient te vermijden, dat de aanwezigheid van familie tijdens de behandeling zeer belangrijk is voor zowel het genezingsproces als het mentaal verwerkingsproces, dat een open en goed contact enkel mogelijk is wanneer zij met haar familie herenigd wordt, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn, noch dat het omwille van haar gewijzigde situatie sinds juli 2016 op medisch vlak, voor haar familie niet langer mogelijk zou zijn, zoals gemotiveerd in de beslissing van 6 juli 2016, om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen. In zoverre de verzoekende partij wijst op de maatregelen ter bestrijding van COVID-19 en betoogt dat omwille van deze maatregelen haar familie niet op elk moment kan beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen, dat Marokko sinds 10 maart 2020 en minstens tot 10 november 2020 in medische noodtoestand is, dat reizen naar Marokko wordt afgeraden, dat een schorsing van het inreisverbod derhalve noodzakelijk is teneinde haar familie de mogelijkheid te bieden haar te ondersteunen in het genezingsproces, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze omstandigheid niet heeft aangehaald in haar aanvraag tot opheffing van het inreisverbod, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat het voor haar familie onmogelijk is om naar Marokko te reizen. Ter gelegenheid van de uiteenzetting van haar eerste middel toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de motieven die reeds uiteengezet werden in het inreisverbod, waar gewezen wordt op de mogelijkheid voor de familie om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen, niet langer geldig zijn. In zoverre zij nog hinderpalen opwerpt voor de familie om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen, ter gelegenheid van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad naar wat hieromtrent uiteengezet wordt in de bespreking van het tweede middel.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de verwerende partij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers, die tot haar familie behoren, dat zij dan ook de emotionele schok en schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer wil vermijden, motief dat zoals blijkt uit wat voorafgaat door de verzoekende partij niet wordt weerlegd of ontkracht. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij de motieven waarom haar gezinsleven in België het inreisverbod voor de duur van acht jaar niet in de weg

staan kent, dat zij niet aantoont waarom deze motieven omwille van haar gewijzigde situatie sinds juli 2016 op medisch vlak niet langer geldig zouden zijn alsook dat de verwerende partij bij het beoordelen van het opheffen of intrekken van een inreisverbod ook rekening kan houden met contra-elementen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de motieven in de bestreden beslissing niet volstaan om de bestreden beslissing te begrijpen, noch dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.1.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.14. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel in haar synthesesamenvatting toe als volgt:

"1. De beslissing van verweerster schendt eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Overeenkomstig het 2e lid van art. 8 EVRM is inmenging door de overheid toegestaan. Hierbij dient een billijke belangenafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen een inmenging. Er zijn echter andere middelen om hetzelfde doel te bereiken. Zo kan een effectieve gevangenisstraf beletten dat er nog strafbare feiten gepleegd worden. Verzoeker werd d.d. 2 oktober 2015 veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Ondertussen zijn we 5 jaar verder en vormt verzoeker geenszins een gevaar voor de maatschappij, noch voor de slachtoffers.

Met betrekking tot het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven werd het oorspronkelijk inreisverbod als volgt gemotiveerd:

"De hele familie van betrokkene verblijft in België. Echter deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijk verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn familieleden kunnen op elk moment beslissen om betrokkene te vervoegen in Marokko of om hem een bezoek te brengen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. "

(Zie inreisverbod, bijlage 13sexies d.d. 6 juli 2016)

Deze motivering gaat echter niet meer op. De tijdelijke verwijdering van verzoeker vormt in zijn huidige situatie wel een ernstig nadeel en een disproportionele inmenging in het privéleven van verzoeker en zijn familie.

De huidige gezondheidstoestand van verzoeker heeft tot gevolg dat het inreisverbod niet langer billijk is.

Wanneer verzoeker geen opheffing van het inreisverbod bekommt en bijgevolg geen toegang krijgt tot een adequate behandeling in een Belgisch ziekenhuis dan wordt hij blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige en snelle daling van zijn gezondheidstoestand. De groei van de tumor van 7% toont aan dat de behandelingen in Marokko niet aanslaat. Een verdere behandeling in een Belgisch ziekenhuis is noodzakelijk om de groei van de kwaadaardige cellen in de hersenen van verzoeker af te remmen. Communicatie omtrent zijn behandeling kan bovendien veel vlotter en humaner verlopen indien verzoeker in een Belgisch ziekenhuis verzorgd wordt, alwaar hij de taal en gebruiken kent.

Nu verzoeker ernstig ziek is, heeft hij de steun van zijn familie meer dan ooit nodig. Familie en vrienden van verzoeker, die allen in België verblijven, kunnen zowel materiële als morele steun bieden. De emotionele- en psychologische steun van zijn familie is van groot belang voor de genezing van verzoeker.

De volledige familie van verzoeker verblijft echter in België. Verzoeker is samen met zijn familie in België opgegroeid. Hij heeft zich hier ontwikkeld en heeft hier een sociaal netwerk uitgebouwd. De sociale banden van verzoeker zijn sterker aanwezig in België dan in zijn land van herkomst, alwaar er niet langer levende familieleden wonen. Een vertrouwde omgeving is echter cruciaal in het genezingsproces.

Het spreekt voor zich dat de diagnose niet enkel verzoeker raakt: "Uit rouwonderzoek blijkt dat rond elk overlijden gemiddeld 128 andere mensen geraakt worden. Er is geen reden om aan te nemen dat dit rond de kankerdiagnose anders zou zijn." (L. MIGERODE, "De wederzijdse impact van kanker en gezin", Tijdschrift Klinische Psychologie 36e jaargang nr. 3 september 2006,180.)

Ook de familie van verzoeker heeft recht op informatie. De snelle achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoeker veroorzaakt een intens lijden bij hemzelf en zijn naasten.

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het belang van het kind aangezien verzoeker een 10- jarige zoon heeft. Aan het hoger belang van het kind dient een belangrijk gewicht te worden toegekend in de belangenafweging. Omwille van het inreisverbod kan B.M. (...) zijn vader niet bijstaan in het genezingsproces. Gelet op de gezondheidstoestand van verzoeker die zienderogen achteruit gaat bestaat zelfs de kans dat B.M. (...) nooit afscheid zal kunnen nemen van zijn vader.

Verweerster heeft bij het maken van de belangenafweging geen rekeningen gehouden met de gevolgen op het welzijn van B.M. (...). Het belang van het kind werd derhalve niet in rekening genomen bij de beoordeling omtrent een inmenging op artikel 8 EVRM.

2. Overeenkomstig de nota van verweerster zou verzoeker niet aantonen dat het voor zijn familie onmogelijk is om zich naar Marokko te begeven.

Zowel zijn vader als zijn moeder verblijven respectievelijk sinds 1964 en 1969 in België. Zijn 10-jarige zoon is net zoals verzoeker geboren en getogen in België. Ook zijn 4 zussen en 2 broers wonen in de regio te Antwerpen. Het centrum van hun privéleven bevindt zich derhalve in België. Zij kunnen verzoeker bijgevolg niet permanent vervoegen in Marokko.

De ziekte van verzoeker vereist meerdere en langdurige contacten tussen verzoeker en zijn familieleden. Kortstondige bezoeken in Marokko zijn onvoldoende om verzoeker te kunnen bijstaan in zijn strijd tegen zijn ziekte.

Momenteel zijn zelfs deze kortstondige bezoeken omwille van de huidige pandemie onmogelijk. Gelet op de gezondheidscrisis worden alle niet essentiële reizen buiten de EU door België niet toegestaan tot nader order. Cliënt heeft zijn familie reeds meer dan één jaar niet meer gezien. Marokko is sinds 20 maart 2020 in medische noodtoestand, tenminste tot 10 januari 2021.

3. Verweerster heeft niet alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging betrokken en stelt derhalve onterecht dat zij een billijke afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn familie- en gezins-/privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Gelet op de medische toestand van verzoeker en de onmogelijkheid voor zijn familie om verzoeker te vervoegen in Marokko, is de inmenging door de handhaving van het inreisverbod op heden disproportioneel.

De instandhouding van het inreisverbod vormt derhalve een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.3. In het inreisverbod van 6 juli 2016 geldig voor een duur van acht jaar, waarvan de motieven de verzoekende partij gekend zijn, wordt betreffende de vraag of het inreisverbod voor een duur van acht jaar een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM gezien het gezins-, familie- en privéleven van de verzoekende partij, gemotiveerd wat volgt:

"heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14 jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer.

Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De hele familie van betrokkene verblijft in België. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn familieleden kunnen op elk moment beslissen om betrokkene te vervoegen in Marokko of om hem een

bezoek te brengen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudt. Zijn Belgische zoon werd geboren op 04.08.2010. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit is, gelet op de zware veroordelingen feiten gepleegd tussen augustus 2011 en oktober 2013. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij de regels van de maatschappij niet respecteren. Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen zijn de feiten "heel ernstig. Beklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn minderjarige stiefdochter (...) en streefde louter de bevrediging na van zijn eigen lusten. De feiten vonden ook plaats in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden." De correctionele rechtbank heeft ook rekening van het strafrechtelijk verleden van de betrokkene. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat uitzonderlijk ernstige omstandigheden zijn terugleiding naar de grens rechtvaardigen, namelijk de zeer schadelijke aard van de daden waarvoor hij werd veroordeeld, de vastberadenheid die betrokkene heeft gedreven, deze geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van zijn slachtoffer, door hem herleid tot de staat van object bestemd om zijn seksuele driften bot te vieren, geheel van elementen die in zijn hoofde een gevaarlijk gedrag en geestesgesteldheid doen opmerken voor andermans fysieke en psychische integriteit; Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die zijn seksuele driften laat primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit;"

3.2.4. Uit voormelde motieven blijkt aldus waarom het inreisverbod voor een duur van acht jaar geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen.

3.2.5. Het komt dus aan de verzoekende partij toe aan te tonen waarom er heden, niettegenstaande de beoordeling in 2016, wel sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM door het nog langer uitvoeren van het inreisverbod waardoor een weigering van de opheffing of intrekking ervan aldus een schending van voormelde bepaling zou uitmaken.

3.2.6. Door het louter betogen dat het voorkomen van strafbare feiten een inmenging rechtvaardigen, dat er echter andere middelen zijn om hetzelfde doel te bereiken, dat een effectieve gevangenisstraf kan beletten dat er nog strafbare feiten worden gepleegd, dat zij op 2 oktober 2015 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar en we ondertussen 5 jaar verder zijn, zodat zij geenszins nog een gevaar vormt voor de maatschappij, noch voor de slachtoffers, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven betreffende de conformiteit van het inreisverbod van 6 juli 2016 voor een duur van acht jaar met artikel 8 van het EVRM, heden niet langer geldig zijn. Immers was het feit dat de verzoekende partij veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar reeds bekend op het ogenblik van het nemen van het inreisverbod op 6 juli 2016, zoals blijkt uit de motieven van die beslissing. Door het enkel beweren dat zij door het tijdsverloop van vijf jaar geen gevaar meer vormt voor de maatschappij, noch voor de slachtoffers, toont zij dit geenszins aan en weerlegt, noch ontkracht zij de motieven van de bestreden beslissing waarin erop gewezen wordt dat de verwerende partij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers, die tot haar familie behoren, dat zij de emotionele schok en schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer van de verzoekende partij willen vermijden.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de inmenging in haar gezins-, familie- en privéleven niet langer gerechtvaardigd is omwille van redenen van openbare orde.

3.2.7. Waar de verzoekende partij meent dat de motivering betreffende het feit dat de scheiding met haar familie maar tijdelijk is en aldus geen ernstig nadeel vormt niet langer opgaat gelet op haar huidige gezondheidstoestand, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 3.1.12. en herhaalt hij dat in het inreisverbod, waarvan de motieven aan de verzoekende partij bekend zijn, reeds gemotiveerd werd waarom het gezinsleven van de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar niet in

de weg staat, waarbij er wordt op gewezen dat de familieleden van de verzoekende partij op elk moment kunnen beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze de, volgens haar voorgehouden, nood aan materiële en morele ondersteuning van haar familie in België omwille van haar medische situatie afbreuk doet aan voormelde vaststelling in het inreisverbod van 2016.

3.2.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat wanneer zij geen opheffing bekomt van het inreisverbod en zij geen toegang krijgt tot een adequate behandeling in een Belgisch ziekenhuis, zij wordt blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige en snelle daling van haar gezondheidstoestand, dat de groei van de tumor met 7% aantoonde dat de behandelingen in Marokko niet aanslaan, dat een verdere behandeling in een Belgisch ziekenhuis noodzakelijk is om de groei van de kwaadaardige cellen in de hersenen af te remmen, dat de communicatie betreffende haar behandeling bovendien vlotter en humaner kan verlopen indien zij in een Belgisch ziekenhuis verzorgd wordt, alwaar zij de taal en de gebruiken kent, toont zij geenszins aan op welke wijze haar betoog uitstaan heeft met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Betreffende de wens en/of de volgens haar noodzaak tot behandeling van haar aandoening in een Belgisch ziekenhuis, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.9. De verzoekende partij stelt dat zij nu zij ernstig ziek is de steun van haar familie meer dan nodig heeft, dat familie en vrienden, die allen in België verblijven, zowel materiële als morele steun kunnen bieden, dat de emotionele en psychologische steun van de familie van groot belang is voor haar genezing, dat zij samen met haar familie in België is opgegroeid, dat zij zich hier ontwikkeld heeft en een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat de sociale banden sterker aanwezig zijn in België dan in Marokko, alwaar er niet langer levende familieleden wonen, dat een vertrouwde omgeving cruciaal is in het genezingsproces, dat de diagnose niet enkel haar raakt, dat ook haar familie recht heeft op informatie, dat de snelle achteruitgang van haar gezondheidstoestand een intens lijden veroorzaakt bij haar en haar naasten. Zij vervolgt betreffende de stelling in de verweernota dat zij niet zou aantonen dat het voor haar familie onmogelijk is om zich naar Marokko te begeven, dat zowel haar vader als haar moeder in België verblijven sinds de jaren 60, dat haar 10-jarige zoon net als zijzelf geboren en getogen is in België, dat ook haar vier zussen en twee broers in Antwerpen wonen, dat het centrum van hun privéleven zich bijgevolg in België bevindt, dat zij haar niet permanent kunnen vervoegen in Marokko, dat haar ziekte meerdere en langdurige contacten vereist met haar familieleden, dat kortstondige bezoeken in Marokko onvoldoende zijn om haar te kunnen bijstaan in de strijd tegen haar ziekte, dat momenteel zelfs kortstondige bezoeken onmogelijk zijn omwille van de huidige pandemie, dat gelet op de gezondheidscrisis alle niet essentiële reizen naar landen buiten de EU door België niet toegestaan zijn tot nader order, dat de verzoekende partij haar familie sinds meer dan één jaar niet meer heeft gezien, dat Marokko sinds 20 maart 2020 in medische noodtoestand is, tenminste tot 10 januari 2021. Zij meent dat de verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en derhalve ten onrechte stelt dat zij een billijke afweging heeft gemaakt, dat gelet op haar medische toestand, de inmenging door handhaving van het inreisverbod op heden disproportioneel is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot een herhaling van de kritiek naar voren gebracht in het eerste middel. De Raad verwijst dan ook integraal naar wat hieromtrent werd uiteengezet in punt 3.1.12.

Nogmaals wijst de Raad erop dat in het inreisverbod, waarvan de motieven aan de verzoekende partij bekend zijn, reeds gemotiveerd werd waarom het gezinsleven van de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar niet in de weg staat, waarbij er wordt op gewezen dat de familieleden van de verzoekende partij op elk moment kunnen beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen. De verzoekende partij toont, mede gelet op wat volgt, geenszins aan op welke wijze de, volgens haar voorgehouden, nood aan materiële en morele ondersteuning van haar familie in België omwille van haar medische situatie afbreuk doet aan voormelde vaststelling in het inreisverbod van 2016.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat momenteel zelfs kortstondige bezoeken onmogelijk zijn omwille van de huidige pandemie, dat gelet op de gezondheidscrisis alle niet essentiële reizen naar landen buiten de EU door België niet toegestaan zijn tot nader order, dat de verzoekende partij haar familie sinds meer dan één jaar niet meer heeft gezien, dat Marokko sinds 20 maart 2020 in medische noodtoestand is, tenminste tot 10 januari 2021, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het voor haar familieleden in België onmogelijk is om naar Marokko

te reizen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat een reis door haar familieleden naar Marokko om ondersteuning te bieden aan een ziek familielid, niet kan aanzien worden als een essentiële reis. In dit kader wenst de Raad ook nog op te merken dat de verzoekende partij in haar feitenuitenzetting aangeeft dat haar ouders de Marokkaanse nationaliteit hebben. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het voor personen met Marokkaanse nationaliteit niet mogelijk is, omwille van de medische noodtoestand afgekondigd in Marokko, om naar daar te reizen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een vertrouwde omgeving cruciaal is in het genezingsproces, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij wijst erop dat ook naasten worden geraakt door een kankerdiagnose, doch staft hiermee geenszins voormelde bewering. Met haar uiteenzetting dat zij samen met haar familie in België is opgegroeid, dat zij zich hier ontwikkeld heeft en een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat de sociale banden sterker aanwezig zijn in België dan in Marokko, alwaar er niet langer levende familieleden wonen, lijkt zij met haar verwijzing naar een vertrouwde omgeving ook vooral te doelen op de aanwezigheid van familie. De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet.

Ook met de stelling dat haar familie recht heeft op informatie, dat de snelle achteruitgang van haar gezondheidstoestand een intens lijden veroorzaakt bij haar en haar naasten, toont zij geenszins aan op welke wijze dit afbreuk doet aan de motieven van het inreisverbod voor de duur van acht jaar, waarbij er wordt op gewezen dat de familieleden van de verzoekende partij op elk moment kunnen beslissen om haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zowel haar vader als haar moeder in België verblijven sinds de jaren 60, dat haar 10-jarige zoon net als zijzelf geboren en getogen is in België, dat ook haar vier zussen en twee broers in Antwerpen wonen, dat het centrum van hun privéleven zich bijgevolg in België bevindt, dat zij haar niet permanent kunnen vervoegen in Marokko, dat haar ziekte meerdere en langdurige contacten vereist met haar familieleden, dat kortstondige bezoeken in Marokko onvoldoende zijn om haar te kunnen bijstaan in de strijd tegen haar ziekte, toont zij geenszins aan dat het voor haar familieleden of sommige van haar familieleden, niet mogelijk zou zijn, in tegenstelling tot de beoordeling in 2016, haar te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen. Zij toont geenszins aan dat het voor geen enkele van haar familieleden mogelijk is om haar te vervoegen in Marokko voor de tijd die nodig is om haar morele bijstand te verlenen tijdens haar behandelingen- en genezingsproces. Door het louter voorhouden dat alle familieleden reeds langdurig in België verblijven en het centrum van hun privébelangen in België hebben, toont zij dit niet aan.

Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van de wens bijgestaan te worden door haar familie in België en tot de loutere bewering dat haar familie haar materiële, morele en psychologische steun kan bieden, doch toont zij geenszins aan dat zij heden nog contact heeft met haar familie in België, noch dat haar familie haar heden morele bijstand biedt door bijvoorbeeld gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Evenmin toont zij aan dat haar familie bereid is haar de volgens haar nodige ondersteuning te bieden bij een terugkeer naar België. De Raad wenst ook opnieuw op te merken dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in Marokko waar zij intussen vier jaar verblijft en zij reeds sinds minstens maart 2019 – aldus een jaar voor haar aanvraag – bekend is met haar medische aandoening, niet over de nodige materiële en morele ondersteuning en zorg beschikt.

Door het enkel betogen dat zij samen met haar familie in België is opgegroeid, dat zij zich hier ontwikkeld heeft en een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat de sociale banden sterker aanwezig zijn in België dan in Marokko, alwaar er niet langer levende familieleden wonen – wat overigens een loutere bewering betreft – toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven betreffende de conformiteit van het inreisverbod van 6 juli 2016 voor een duur van acht jaar met artikel 8 van het EVRM, heden niet langer geldig zijn. Immers waren de niet betwiste feiten betreffende het gezins-, familieleven en privéleven van de verzoekende partij in België reeds bekend op het ogenblik van het nemen van het inreisverbod op 6 juli 2016.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op het ogenblik van het aanvragen van een opheffing van het inreisverbod, opnieuw een belangenafweging diende te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij toont niet aan dat er omstandigheden voorhanden waren of in de aanvraag aangehaald werden waardoor de reeds gemaakte beoordeling niet langer geldig is.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM en de belangenafweging, de belangen van de staat bij het handhaven van de openbare orde en van de maatschappij, ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing meer dan vier jaar na het opleggen van het inreisverbod, laat doorwegen op de private belangen van de verzoekende partij, nu zij erop wijst dat zij niet kan garanderen dat de verzoekende partij niet in contact zou komen met haar slachtoffers die tot haar familie behoren en zij de emotionele schok en schade van de slachtoffers bij een eventuele terugkeer van de verzoekende partij willen voorkomen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen billijke afweging heeft gemaakt of dat, gelet op haar medische toestand, de inmenging door handhaving van het inreisverbod op heden disproportioneel is.

3.2.10. De verzoekende partij betoogt dat er rekening dient gehouden te worden met het belang van het kind aangezien zij een 10-jarige zoon heeft, dat aan het hoger belang van het kind een belangrijk gewicht dient toegekend te worden in de belangenafweging, dat omwille van het inreisverbod het kind de vader niet kan bijstaan in het genezingsproces, dat gelet op het feit dat haar gezondheidstoestand zienderogen achteruitgaat de kans bestaat dat het kind nooit afscheid zal kunnen nemen van zijn vader, dat de verwerende partij bij de belangenafweging geen rekening heeft gehouden met de gevolgen voor het welzijn van haar zoon, dat het belang van haar kind derhalve niet in rekening werd genomen bij de beoordeling omtrent een inmenging op artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad erop, dat zoals blijkt uit wat volgt, niet aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind, zodat de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was bij het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind in overweging te nemen.

Bovendien blijkt dat met het hoger belang van het kind rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod voor een duur van acht jaar, waarbij erop gewezen wordt dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, alsook aan aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige jonger dan 16 jaar met verzwarende omstandigheden, met name als persoon die gezag heeft over het slachtoffer, aan verkrachting op een kind onder de 14 jaar met verzwarende omstandigheden, met name als persoon die gezag heeft over het slachtoffer, feiten waarvoor zij veroordeeld werd, dat het inreisverbod geen disproportionele inmenging is met het oog op het familieleven en geen beëindiging van de familiale relaties impliceert, dat de familieleden immers op elk moment kunnen beslissen om de verzoekende partij te vervoegen in Marokko of haar een bezoek te brengen, alsook dat haar zoon geboren werd op 4 augustus 2010, dat desondanks de verzoekende partij zich er in diezelfde periode heeft toe laten verleiden de wetten in België niet te respecteren gelet op de zware veroordelingen voor feiten gepleegd tussen augustus 2011 en oktober 2013, dat dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover haar Belgische zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden, dat volgens de rechtbank van Antwerpen de feiten heel ernstig zijn en de beklaagde geen rekening hield met de fysieke en psychische integriteit van de minderjarige stiefdochter en louter de bevrediging van eigen lusten nastreefde, dat de feiten plaatsvonden in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden. Eveneens wordt in het inreisverbod van 6 juli 2016 gewezen op *“de zeer schadelijke aard van de daden waarvoor hij werd veroordeeld, de vastberadenheid die betrokkene heeft gedreven, deze geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van zijn slachtoffer, door hem herleid tot de staat van object bestemd om zijn seksuele driften bot te vieren, geheel van elementen die in zijn hoofde een gevaarlijk gedrag en geestesgesteldheid doen opmerken voor andermans fysieke en psychische integriteit; Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blij heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die zijn seksuele driften laat primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit;”*

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind, op het ogenblik van de bestreden beslissing niet langer geldig zou zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij immers geenszins aan dat het voor haar minderjarige zoon onmogelijk zou zijn om haar vader te bezoeken of te vervoegen in Marokko

en haar aldaar bij te staan in het genezingsproces of aldaar, indien nodig, afscheid te nemen van haar vader.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing elementen voorhanden waren die afbreuk konden doen aan de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind die blijkt uit het inreisverbod van 6 juli 2016, waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden.

3.2.11. Bovendien, wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Betreffende de familieleden, zijnde de ouders, broers en zussen

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van de wens zich te laten bijstaan door haar familie in België en tot de loutere bewering dat haar familie haar materiële, morele en psychologische steun kan bieden, doch toont geenszins aan dat zij heden nog contact heeft met haar familie in België, noch dat haar familie haar heden morele bijstand biedt door bijvoorbeeld gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Ook toont zij niet aan dat zij heden materieel gesteund wordt door haar familieleden. Evenmin toont zij aan dat haar familie bereid is haar de volgens haar nodige ondersteuning te bieden bij een terugkeer naar België. Er blijken dan ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op een ogenblik dat de verzoekende partij reeds meer dan vier jaar in Marokko verblijft, niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Met de ouders, broers en zussen wordt een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Betreffende haar minderjarige zoon

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of

andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij, die reeds meer dan vier jaar in Marokko verblijft, geenszins aantoonde dat er nog sprake is van een gezinsleven met haar minderjarige zoon. Zij toont niet aan dat zij nog contact heeft met haar zoon, noch dat zij bijdraagt aan de zorg en opvoeding van het kind. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt geenszins dat er sprake is van interesse en engagement ten aanzien van haar zoon en dit blijkt ook geenszins uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag of bij haar verzoekschrift gevoegde stukken.

In deze omstandigheden toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar minderjarige zoon.

3.2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER